

WSPOMNIENIE PROFESORA UMBERTO ECO

19 lutego 2016 odszedł profesor Umberto Eco, wybitny włoski semiolog, mediewista, filozof, bibliofil, powieściopisarz i eseista. Za swoją działalność powieściopisarską był wielokrotnie nominowany do literackiej Nagrody Nobla.

Profesor Umberto Eco urodził się 5 stycznia 1932 roku w Alessandrii, w Piemoncie na północy Włoch. Wbrew woli ojca nie podjął studiów prawniczych i zdecydował się na studia z zakresu filozofii średniowiecznej i literatury na Uniwersytecie w Turynie. W 1954 roku zdobył tytuł doktora, a dwa lata później po wydaniu swojej pierwszej książki *Il problema estetico in San Tommaso*, rozpoczął pracę naukową i dydaktyczną na Uniwersytecie Turyńskim, gdzie wykładał do 1964 roku. Następnie prowadził wykłady z zakresu semiotyki, semiologii oraz estetyki we Florencji i Mediolanie, a w 1975 roku został profesorem zwyczajnym i otrzymał katedrę semiotyki na Uniwersytecie w Bolonii. Tam kierował też Instytutem Komunikacji i Rozrywki DAMS i prowadził zajęcia z teorii mediów i komunikacji. Pracę wykładowcy zakończył wraz z przejściem na emeryturę w 2007 roku. W latach 1959-75 pracował jednocześnie jako redaktor znanego włoskiego wydawnictwa Bompiani.

Profesor Umberto Eco był autorem licznych prac naukowych, książek dla dzieci i młodzieży oraz esejów na temat teorii literatury, świata współczesnego i kondycji współczesnych mediów i nauki. Sławę przyniosła mu przede wszystkim działalność eseistyczna i powieściopisarska. Profesor Umberto Eco był autorem wielu powieści łączących różne style i motywy literackie. Wśród nich najsłynniejsze to *Imię róży* (1980), *Wahadło Foucaulta* (1988), *Wyspa dnia poprzedniego* (1994), *Baudolino* (2000), *Tajemniczy płomień królowej Loany* (2004), *Cmentarz w Pradze* (2010) oraz najnowsza książka *Temat na pierwszej stronie* (2015).

NATALIA ANNA MICHNA
(Kraków)

TRANSKULTUROWE ODGAŁĘZIENIA NAUKI

Stepan Ivanyk, *Filozofowie ukraińscy w Szkole Lwowsko-Warszawskiej*, Wydawnictwo Naukowe Semper, Warszawa 2014, s. 224.

Minął rok od wydania książki *Filozofowie ukraińscy w Szkole Lwowsko-Warszawskiej*. Podjęta w niej tematyka była dla wielu zaskoczeniem, co nie powinno dziwić, jeśli weźmiemy pod uwagę, że w naszych sąsiedzkich relacjach wciąż dominują stereotypy a nie fakty. Ostatnio Polacy częściej słyszeli ukraińskie nazwiska, ale to wymusiła sytuacja geopolityczna, czyli obecny konflikt ukraińsko-rosyjski. Natomiast trudności pojawiają się, jeśli zapytamy o pisarzy, poetów, artystów, naukowców, nie wspominając o filozofach.

Filozoficzną Szkołę Lwowsko-Warszawską zapoczątkował w 1895 we Lwowie Kazimierz Twardowski, następnie rozwijali ją jego uczniowie, również w Warszawie, do 1939 roku. Dzięki swym osiągnięciom Szkoła stanowiła ważny filar tradycji analitycznej w filozofii europejskiej pierwszej połowy XX wieku, podobnie jak Koło Wiedeńskie czy brytyjska szkoła analityczna.